

IN NOMINE SANGUINIS

MIROSLAV
ŽAMBOCH

TRIFID

Miroslav Žamboch
In Nomine Sanguinis

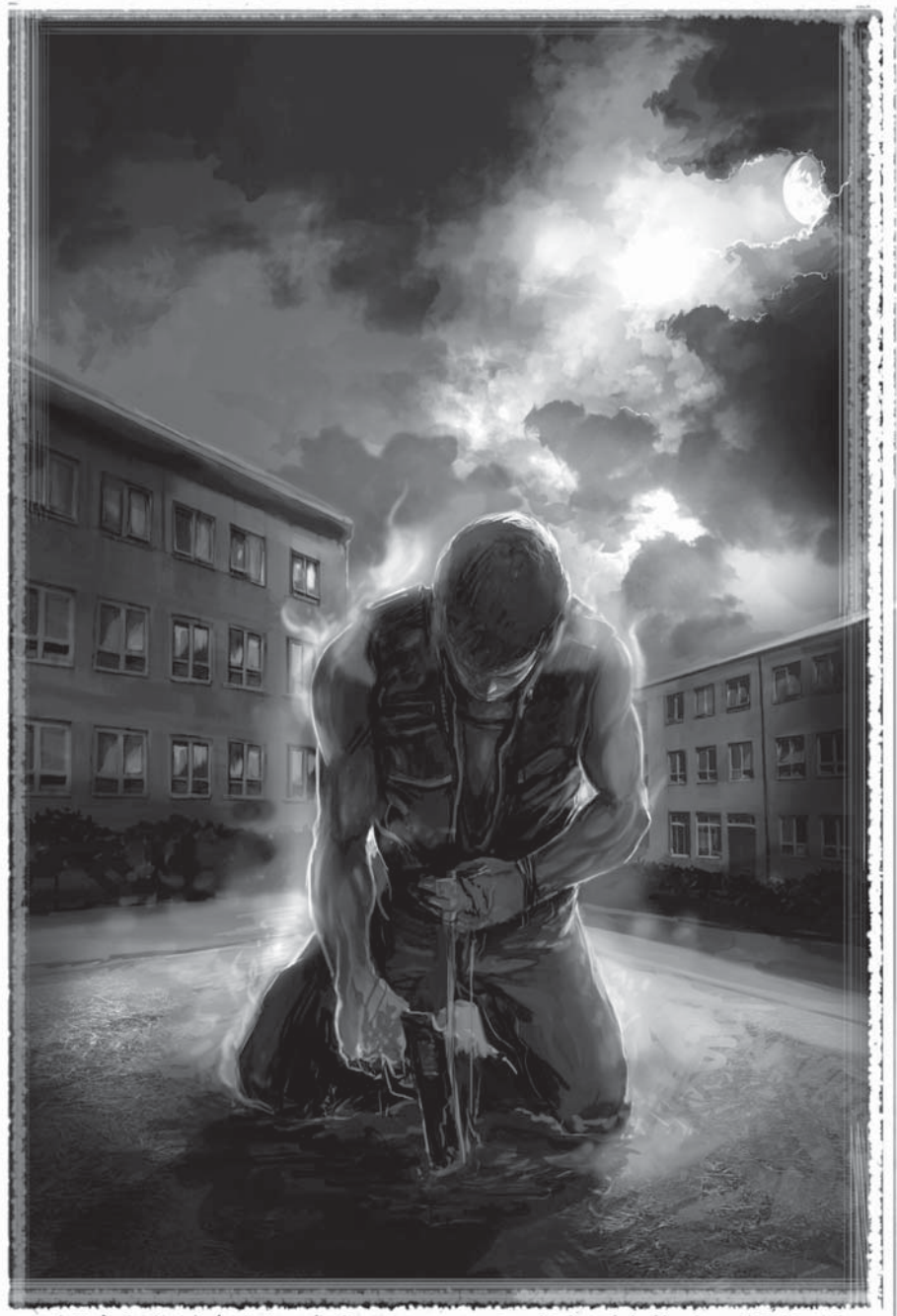
Copyright © Miroslav Žamboch, 2014
Cover © Petr Vyoral, 2014
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2014

ISBN 978-80-7387-795-8

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

**IN NOMINE
SANGUINIS**

**MIROSLAV
V
ŽAMBOCH**

IN NOMINE SANGUINIS

MIROSLAV
V
ŽAMBOCH

„Takže tohle je vaše poslední slovo, poručíku Georgi Maybachu Fredericksone?“ zeptal se mě plukovník Orkwel po dvacetiminutové rekapitulaci mého armádního životopisu.

„Ano, pane,“ potvrdil jsem.

Viditelně se zachmuřil a jeho knír vymykající se všem moderním trendům přitom zdařile sekundoval tvaru rtů.

„Ne, že bych se vám divil,“ řekl nakonec. „Máte toho za sebou víc než kteříkoliv jiní tři muži dohromady, a to je co říct.“

Pero zašustilo na papíře, v pravém dolním rohu formuláře přibyl jeho podpis.

„Pane Georgi Maybachu Fredericksone, sbohem.“

Postavil se a nabídl mi ruku k pozdravu.

„Sbohem, pane.“

Po patnácti letech u SAS jsem byl svobodný. Ne, že bych po tom až tak moc toužil, nabízeli mi všechno, co jsem měl rád – vzrušení, zábavu, boj... krev. A ještě stále jsem byl pár let pod oficiálním limitem pro vyřazení vojáků ze služby v první linii. Ale nechtěl jsem na sebe zbytečně upozorňovat.

Těch pár soukromých věcí, které jsem nashromáždil v průběhu let, jsem měl dávno sbalených. Sportovní tašku přes rameno nezaplnily ani z poloviny, a to včetně dvou sad spodního prádla, rezervní košile a svetru, který nebyl ani hezký, ani nijak skvělý, prostě jsem si na něj jen zvykl. Na sobě jsem měl strečové džíny, armádní boty, volnou košili s krátkým rukávem a bundu z vodovzdorného a současně prodyšného materiálu, nejlepší, jaká se dala koupit.

A nuž kukri. Zhruba dvě století starý, větší a těžší, než obvykle bývají. Mně ale seděl v ruce perfektně. Sebral jsem ho jednomu chlápkovi, který se jím uměl zatraceně dobře ohánět.

S veškerým svým skrovným majetkem jsem zamířil okolo stožáru s vlajkou k bráně. Voják na stráži mi zasalutoval, přestože jsem

už nebyl v uniformě. Patřil jsem k těm služebně nejstarším a seznam misí, přestože tajný, mi získal jistou pověst.

„Pane, omlouvám se,“ začal.

Nebylo mu to příjemné, ale rozkaz je rozkaz, to jsme věděli oba.

Zastavil jsem se.

„Musím vám prohledat zavazadlo.“

Mohl jsem se vzpouzet, mohl jsem mu udělat nepříjemnosti, ale místo toho jsem mu tašku podal.

„Prohledat se zřetelem na co?“ zeptal jsem se.

„Se zřetelem na střelné zbraně,“ odpověděl.

„Prosím,“ pobídl jsem ho.

Splnil svůj úkol a zasalutoval mi.

A byl jsem venku.

Zastávka autobusu nebyla daleko, dolů do městečka, jak jsme vždycky říkali, to netrvalo ani dvacet minut. Mávl jsem, řidič mi zastavil, dal jsem mu libru a drobné mince mu nechal. Stejně bych se jich při nejbližší příležitosti musel zbavit, cinkaly by mi v kapse.

Autobus byl až na pár sezónních dělníků pomáhajících se stříháním ovčí prázdný. Posadil jsem se na sedadlo hned u druhých dveří, pozoroval míhající se krajinu a přemýšlel, proč jsem doopravdy opustil jednotku, u které mi nic nechybělo. Že bych byl příliš dlouho na jednom místě? Nedalo se říct, že bych byl na jednom místě, Barma, Thajsko, Afghánistán, Bali... místní okolí jsem znal jen z týdnů rekonvalescence po utrpených zraněních. I dovolené jsem trávil jinde.

Další zastávka, přistoupil chlápek v ošoupané pracovní bundě s ohrnutými rukávy. Nevěnoval mi pozornost a svezl se na sedadlo přes uličku kus přede mnou. Byl z něj cítit tabák, koně a whisky.

Možná jsem se stal na příliš dlouho součástí jednoho systému a začínal jsem kvůli tomu být nervózní: neupozorňovat na sebe byl první zákon mého druhu. Co kdyby se někdo začal zajímat, jak je možné, že poručík Frederickson prošel tolika misemi s minimální újmou, jak je možné, že porušuje statistiku? Už jsem se s podobným přístupem setkal. Než jsem vystoupil, byl jsem rozhodnut, co udělám; vlastně to ve mně zrálo už delší dobu. Zametu za sebou stopy, jak nejlépe to bez nelegálních postupů půjde.

A pokud mě přesto někdo vyhledá, budu mít jistotu, že si s tím musel dát velkou práci. A o to jednodušší bude mé rozhodování co s tím. Ale vždy jeden krok po druhém.

Poslední žold jsem si nechal vyplatit v hotovosti, peníze jsem tedy nepotřeboval. Přesto jsem hned u prvního bankomatu z konta okamžitě vybral větší částku. Pokud mě někdo bude hledat a zjistí, že jsem vybíral peníze tady, moc mu to nepomůže.

Kdo a proč by mě hledal? Trpím stihomamem. Nejvyšší čas zmizet, změnit místo, pak se snad uklidním.

U pokladny jsem se zeptal, ze kterého nástupiště odjždí dálkové autobusy, a pak si u automatu koupil lístek do Londýna.

Do odjezdu zbývaly dvě hodiny, čas na pivo nebo dvě a něco k jídlu.

Nádražní bufet mě neoslovil, zamířil jsem do uliček, kde, jak jsem si pamatoval, se dalo najít pár podniků se slušnou kuchyní. A jeden obzvlášť. Zastrčený, s malými kulatými okny připomínajícími lodní průzory. Objednal jsem si dvojité málo propečený steak s dětskou porcí hranolků a bez zeleniny. Na tu jsem si nikdy nezvykl, můj zažívací trakt je prostě specializovaný na maso.

Rádio tiše hrálo, propiska šustila po papíře, jak číšník luštil křídlovku. Klid, kromě mě tu byl jediný host. Ten nejedl, soustředěně studoval hladinu guinnessu a prstem přitom hladil stěnu pultu.

„Tohle je druhá hospoda, kde tě hledám.“

Mohandás Bagh se pohyboval ještě tišeji, než jsem si pamatoval. Spolkl jsem nadávku a přehrál si v paměti posledních deset sekund, zda jsem ho mohl slyšet. Mohl, ale šoupání podrážek, které stále tahal po zemi, jsem si uvědomil až zpětně. Jak to sakra dělal?

„Proč mě hledáš? Jak víš, kde mě najít?“ položil jsem mu místo pozdravu otázku.

„Napadlo mě, že dřív nebo pozděj budeš chtít změnit vzduch. Kontroluju každého chlápka, kterej opouští základnu. A nejede na dovolenou,“ usmál se.

Zuby měl bělejší, než jsem si pamatoval, i oblečený byl lépe. Jen jeho snědá indická tvář zůstávala stále stejně zakulacená.

„Protože jsem se s tebou chtěl rozloučit,“ odpověděl mi překvapivě i na druhou otázku.

„Proč?“ nechápal jsem.

„Kdybys někdy něco potřeboval.“

Podal mi vizitku, na níž byla natištěná emailová adresa.

„Proč?“

Na dlouhé hovory jsem nikdy moc nebyl, a Bagh to dobře věděl.

„Zachránil jsi mi život.“

To byla pravda, ale většina lidí takhle vážně své dluhy nebere. I když on vlastně člověk v pravém slova smyslu nebyl.

„Vypadáš, že se ti daří dobře,“ zkonstatoval jsem.

„Ano, našel jsem,“ chvíli hledal správná slova, „novou rodinu. Dokáže patřičně ocenit můj talent.“

Schoval jsem navštívenku a najednou jsem seděl u stolu sám. Šustění drahého, ale stále ještě konfekčního obleku jsem opět vnímal až se zpožděním. To byla ta schopnost, kterou dokázala Baghova nová rodina patřičně ocenit? Netušil jsem.

Mohandáse Bagha jsem zachránil před naražením na opálený osikový kůl. Nevzdělaní obyvatelé vesnice utopené v bengálské džungli se chtěli zbavit nebezpečného upíra. Až mnohem později, poté co se v nemocnici, kam jsem zuboženého Bagha dopravil, začaly ztrácet krevní konzervy, jsem zjistil, že vesničané nebyli hloupí ani omezení, ale měli pravdu. Ale už jsem v tom nemohl nic podniknout. Zachránil jsem ho. Jednou z jeho skrytých schopností bylo, že ani já v něm nepoznal příslušníka jeho druhu.

Snědl jsem všechno maso, ponípal se v hranolkách, příliš silnou příchuť koření spláchl druhým pivem a zamířil jsem zpátky na nádraží.

Londýn se od doby, co jsem ho navštívil naposledy, nezměnil, jen aut na ulicích zase přibývalo a koktejl výfukových plynů byl bohatší o spoustu ingrediencí, které jsem v něm předtím necítil.

Neměl jsem tohle město rád, ale potřeboval jsem si z bankovního sejfů vyzvednout doklady ke svým dalším totožnostem, a taky jsem potřeboval zkontrolovat mrtvé schránky. Nepředpokládal jsem, že by v nich něco bylo, ale chtěl jsem se jen přesvědčit.

Večer jsem si na hotelovém pokoji prohlížel své staronové doklady, ty původní jsem schoval pod falešnou podšívku sportovní

kabely. Šít jsem uměl dobře, a už hodně dlouho. Užitečnější schopnost, než by spousta lidí předpokládala.

Pustil jsem televizi, otevřel počítač, který jsem před pár minutami koupil v supermarketu, a čekal, až nastartuje. Potřeboval jsem být v obraze, vědět, co se kde děje. V dnešním uspořádaném světě jsem se nejlépe cítil tam, kde panovalo násilí a chaos, navíc právě na takových místech se dalo nejspodněji zmizet a vynořit se s novou identitou.

Procházel jsem zprávy BBC jednu za druhou a soustřeďoval se přitom na místa lokálních konfliktů, nestabilní vlády a podobně. Nic z toho mě nelákalo, neklid, který mě obvykle hnal z místa na místo, zmizel. Možná bych si zasloužil dovolenou, pár měsíců nicnedělání, lenošení. Mohl bych se potápět někde, kde je teplo, hledat místa, na kterých ještě nikdo nikdy nebyl. Nebo alespoň tam nikdo hodně dlouho nebyl.

Udělán si prázdniny, rozhodl jsem se nakonec.

Zvedl jsem se a z hotelového minibaru vytáhl panáka hennessy. Za místní cenu bych měl v obchodě celou láhev. Ale proč ne, právě jsem si vyhlásil dovolenou.

Dál jsem surfoval, teď už jen tak pro zábavu, bez sledování určitého cíle. V ledniče už další hennessy nebyl, ale smirnoff vodka se dala pít také. Těsně předtím, než jsem skončil, jsem ještě prohlédl své staré emailové schránky. Používal jsem je pro nákup a prodej zajímavých věcí, ke kterým jsem se občas dostal. Z bezpečnostních důvodů většinou jen párkrát. V té poslední, na jejíž heslo jsem si málem nevzpomenul, jsem našel stručný vzkaz:

Přijed', potřebujeme pomoct.

Dopis nebyl ukončený, podle adresy ho poslala Evelyn. To bylo už dávno, hodně dávno. Zbyly mi na ni jen příjemné vzpomínky. Ty nepříjemné, včetně těch na rozchod, zavál čas. Někdy to s ní nebylo jednoduché, ale nikdy jsem nelitoval, že jsem ji poznal.

Vrátil jsem se zpět ke stručnému vzkazu. Nepsala *já potřebuji pomoct*, psala v množném čísle – *potřebujeme pomoct*. To znamená oni potřebují pomoct. Všichni. Evelyn měla spoustu chyb, alespoň

z mého pohledu, ale v žádném případě nebyla hloupá. Nenapsala žádné podrobnosti, to znamenalo, že byla v tísní a zřejmě riskovala. Prohledal jsem všechny ostatní schránky, ale další podobnou zprávu už jsem neobjevil. Uvažoval jsem, co to všechno pro mě znamená.

Velká Británie je civilizovaná a bezpečná země. A právě proto je v ní získání zbraní složitější než jinde. A zbraně mi najednou chyběly... pokud opravdu potřebovali pomoci. Venca Kolohnát zabíjel býky holýma rukama. Ne kvůli efektu, ale protože to tak pro něj bylo nejjednodušší.

Pokud jsem mu měl pomoci, potřeboval jsem spoustu zatraceně účinných zbraní.

Znovu jsem si přečetl zprávu.

Čekala na mě ve schránce víc než měsíc. Nemělo smysl hnát se do akce hned, potřeboval jsem si všechno promyslet a také si odpočinout. A trochu se vzpamatovat, ta krátká zpráva mě uvrhla do vnitřního zmatku. Ale možná to bylo, jen protože jsem za sebou měl dlouhý den. Vypnul jsem počítač, televizi, nůž kukri si položil na prsa, zavřel oči a usnul. Užitečná schopnost, kterou jsem se nemusel učit. Byla mi vlastní už od dětství.

Vzbudil jsem se po třech hodinách, mohl za to měsíc svítící nezastřeným oknem do hotelového pokoje. Přestože oslabený světlem velkoměsta, měl ten uhrančivý vliv jako vždy. Tři hodiny mi ale stačily, cítil jsem se odpočínutý a plný sil. Něco se dělo, něco nového. Byl to elektrizující vjem.

Předpokládal jsem, že mám ještě dost času, ale vrznutí dveří mě usvědčilo z omylu. Bylo to vrznutí hlavních dveří hotelu, v běžném ruchu dne naprosto neslyšitelné. Naslouchal jsem tak, jak to umí jen našinci. Pravidelné oddechování recepčního klímajícího ve vstupní hale hotelu utichlo v púlce výdechu, kroky těch, co ho zabili, jsem si víc domýšlel, než že bych je doopravdy slyšel. Až na kukri jsem neměl žádné zbraně, a to se mi nelíbilo.

Sakra.

Přesunul jsem se k oknu a lehkým dotekem prstů ho otevřel. U protější strany ulice parkovalo auto, osmiválcová Toyota Landcruiser, řidič se skláněl u předního kola. Okamžik mi trvalo, než jsem po-

chopil proč. Jen o dva metry dál byla značka zákaz zastavení. Slyšel jsem zvuk ucházející pneumatiky – pro jistotu ji vypouštěl.

Kroky se blížily, pořád jsem si nebyl jist, kolik jich je; ze zatáčky se vynořilo policejní auto. Vauxhal běžně používaný hlídkami ve velkých městech. Řidič něco sykl ke klopě svého saka, musel tam mít mikrofon. Kroky se zastavily, nebo spíš – přestal jsem registrovat jejich zvuk. To mě znepokojilo víc, než když jsem je slyšel přibližovat se.

Zastavili se, proto jim přece volal, přesvědčoval jsem sám sebe. Bylo neskutečně těžké zůstat v klidu, neutíkat. Se zpoceným čelem jsem to zvládl.

Řidič toyoty předvedl policistům vypuštěné kolo, viděl jsem, jak poklepal na rezervu upevněnou na kapotě.

Muži zákona ani nevystoupili z auta, zaslechl jsem jen přání úspěšného a rychlého vyměnění pneumatiky, a vzápětí hlídkový vůz pomalu odjížděl pryč.

Do mikrofonu promluvil ve chvíli, kdy policisté mizeli v zatáčce. Ve stejné chvíli jsem skočil z okna s kabelou v ruce. Čekal mě dopad na dlažbu z výšky sedmi metrů. S takovou rychlostí a odpovídající kinetickou energií se nedokáže vypořádat ani ten nejlépe trénovaný člověk. Já ano. Ještě jsem nedopadl, a řidič se začal otáčet mým směrem. Dvojitý dokonale provedený kotoul přes rameno, v pohybu jsem sekl nožem, kost byla odolnější, než jsem čekal, nakonec povolila. Šofér bez kotníku ztratil rovnováhu, ale to bylo tak všechno. V ruce se mu zaleskla čepel. Vymrštil jsem se vzhůru, a přitom současně sekl kukrim zdola nahoru. Se štěstím jsem zasáhl krk, cítil jsem, jak zakřivená čepel škrtila o páteř, od které odskočila. Všechno, na co narazila před ní, však spolehlivě prořála. Ocítil jsem se v oblaku krve rozstříkované tepenným krvácením. Řidič pohlédl na mě, na krátký meč ve své ruce a pak se pomalu a neochotně skácel. Tašku jsem hodil na sedadlo spolujezdce, sedl do auta, nastartoval, na stejném místě jako ve vojenských vozech jsem našel spínač automatického dohušťování. Doufal jsem, že mrtvý nebyl lajdák a ventilek zavřel. Zařadil jsem a rozjel se, kontrolka nízkého tlaku v pneumatice pár desítek metrů svítila, pak našťěstí zhasla. Zavřel ho.

Kam? Jel jsem zvolna, abych neporušil dopravní předpisy. Bez dokladů k vozu a s krvavým přelivem jsem nestál o zastavení dopravní hlídkou. O emailu od Evelyn věděli. To znamená, že ho mohli snadno odstranit. Proč to neudělali? Nebyli si jistí, zda objevili všechny zprávy, které našinci mohli rozeslat? Nebo mě chtěli dostat? Chtěli dostat každého z nás? Měl jsem příliš málo informací, abych se dostal k pravdě, ale každopádně mě našli hodně rychle, nebo přesněji – zaútočili hodně rychle.

Namátkou jsem odbočil doprava, kde se mi zdál provoz rušnější, a automaticky se zařadil do proudu vozidel. Vystartoval po mně někdo místní, od nás by se sem nikdo tak bleskově nedostal. Nebo ano? Věděl jsem tak málo, prakticky nic. Zahlédl jsem ukazatel k benzince u supermarketu, zahrnul jsem tam a zastavil stranou od tankovacích pump. Vchod na toalety našťestí tonul ve tmě. Krev už stačila zaschnout, pocit ulepenosti zmizel, ještě chvíli a zapomenu na to, jak vypadám. Riskl jsem to a šel se umýt. Stačilo si opláchnout obličej, vlasy, převléct triko, a vypadal jsem v pořádku.

Skoro.

Vrátil jsem se do auta. V žádné z přihrádek jsem doklady nenašel. Měl jsem prohledat řidiče, moje chyba, zasmatkoval jsem. Parkoviště vypadalo klidně, žádný ruch. Vytáhl jsem notebook, baterka slibovala další čtyři hodiny práce bez nabíjení. To by mělo stačit. Připojil jsem se na internet a pečlivě, společnost po společnosti, zkontroloval možnosti leteckého spojení s Českou republikou. Pokud neměli k dispozici připravený byznys jet, nemohli se sem dostat tak rychle, aby mě v hotelu překvapili. Museli po mně jít místní. To znamenalo, že mí nepřátelé mají skvělé kontakty. Ty nejlepší, pokud jim zařídí i vraždu. Vlastně bylo jedno, jestli se přemístím do Česka, nebo ne, najít mě dokázali všude.

K benzínové stanici pomalu zajížděl policejní vůz. Možná kvůli mně, možná kvůli noční svačině, možná kvůli toaletě, já se s nimi každopádně potkat nehodlal. Zaklapl jsem notebook.

Také bylo možné, že po mně půjdou i prostřednictvím policie.

Zamířil jsem na letiště a toyotu nechal na parkovišti. Skoro mi to bylo líto, od dětství mám slabost pro velké motory a v časopisech jsem si vždy prohlížel dvanáctiválcové limuzíny nebo superspor-

tovní auta. Bohužel jsem nikdy žádné nevlastnil. Armáda tak dobře neplatí.

Odhadoval jsem, že tak týden se o vůz nikdo zajímat nebude. Příímý let domů, to slovo znělo zvláště, nebyl žádný volný, nejrychleji to šlo oklikou se třemi přestupy, boarding začínal za dvě hodiny. Všechno zlé je k něčemu dobré, hodlal jsem složitou cestu využít k získání zbraní a zamaskování stop. Původní pocit, že se neobejdu bez pořádné palebné síly, zůstával. Potřeboval jsem zbraně schopné spolehlivě zabít tvory, kteří i s uřatou nohou pokračují v boji. Tušil jsem, co jsou zač. Tím spíš jsem zbraně musel získat tak, abych v žádném případě neohrozil svého dodavatele.

Při mezipřistání ve Varšavě jsem obešel pultku letiště, než jsem objevil obyčejnou telefonní budku. Dráty už se dnes moc neodposlouchávají, alespoň ne v Evropě, to jsem dobře věděl.

Vybavil jsem si starou řkanku sloužící jako mnemotechnická pomůcka k zapamatování a vyřukal jsem léta nepoužívané číslo.

„Tady Hardmuth Klenisger junior,“ ohlásil jsem se do sluchátka.

Druhá strana se odmlčela, až jsem začal mít pocit, že něco není v pořádku.

„Tady Erik Drexler mladší,“ ozvalo se konečně.

„Převzal jsem obchod po svém dědovi,“ oznámil. „Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, kdo volá.“

Řemeslo přešlo z děda na vnuka, se kterým jsem nikdy nemluvil, otec byl mimo.

„Je problém v tom, kdo volá?“ zeptal jsem se opatrně.

S touhle rodinou můj rod spolupracoval už několik generací, jejich i našich. Ale dříve se svět neměnil tak rychle, musel jsem být opatrný.

„Ne, jen mi chvíli trvalo, než jsem se zorientoval. Co pro vás mohu udělat?“

Vnuk mi svým pragmatickým přístupem připomněl svého děda. A stejně jako on ctil staré dluhy. A oni nám dlužili. Možná že se miska vah obrátí a já budu dlužit jemu.

„Obvyklé zboží podle standardních požadavků poplatné době. Plus něco navíc, objednávku pošlu později.“

„Vše, oč bylo před lety požádáno, je připraveno,“ odpověděl překvapivě. „Poslední, ehm,“ bylo vidět, že hledá vhodné slovo, „aktualizaci zboží jsem provedl před pěti lety. Mělo by vyhovovat. Pokud jste samozřejmě nezměnil technické specifikace,“ doplnil po krátké pauze.

Je fajn, když se člověk na něco může spolehnout.

„A můžete všechno poslat na dříve dohodnutou adresu?“

Dva přívlastky *dříve* a *dohodnutou* znamenaly, že adresu dodám později.

„Jistě. Ještě něco pane Klenisgere?“

„Ne, díky. Ozvu se,“ zavěsil jsem.

Do letadla jsem se dostal bez problémů a cesta i se všemi přestupy proběhla překvapivě bez zpoždění, dokonce i posledních čtyři sta kilometrů po dálnici autobusem bylo nečekaně pohodlných. Poslední hodinu jsem nespouštěl oči z okna. Autobus přibrzdil, vpředu se objevila cedule označující začátek obce. Už jsem rozeznal jednotlivá slova. Frenštát pod Radhoštěm. Vracel jsem se... domů.

Zastavili jsme na malém, ale moderně zařízeném nádraží. Svě rodiště jsem si pamatoval jako ospalé maloměsto v předhůří chudých hor, kde byla nouze o práci i každou korunu. Za desetiletí, co jsem tu nebyl, se změnilo v moderní, současné, malebné a očividně prosperující město. Scenérii vévodil vysoký dům, kterému do slova mrakodrap chybělo jen pár pater. Ale prakticky všechny budovy v okolí byly hezčí než ve většině lidských sídel, která jsem kdy poznal. A navíc citlivě sladěné s původní starší zástavbou. Hezké místo. A právě tady žila má smečka. Někdo měl raději slova rod, rodina, našinci, ale ve skutečnosti jsme byli smečka. Pojem smečka znamenal víc, než se na první pohled zdálo, a mně se vůbec nechtělo ponořit do minulosti až tak úplně. I když právě kvůli ní, kvůli smečce, jsem byl tady.

Dveře se zavřely, motor se rozvrčel a autobus odjel k dalšímu postupnému cíli v nikdy nekončícím kolotoči zastávek. Až do doby, kdy ho sežere rez, nebo jeho motor bude příliš opotřebovaný, nebo se stane příliš starým a nepohodlným na to, aby byl někdo ochoten zaplatit za jeho služby. Setřepal jsem ze sebe náhlý nával melan-

cholie a zamířil k moderně vyhlížejícímu minidomečku s nápisem *Informace*. O tom, jakým jazykem budu mluvit, jsem uvažoval už v průběhu cesty a češtinu jsem posledních pár hodin trénoval. Na letišti v Praze mi to šlo už docela dobře.

„Na dovolené?“ nadhodila atraktivní pětadvacetiletá žena za pře-pážkou, když jsem jí vylíčil svůj požadavek.

„Tak nějak. V práci hodně cestuji a o dovolené potřebuji klid, nejlépe doma. Myslím v Česku,“ odpověděl jsem s úsměvem.

Ten její byl hezčí a profesionálnější. Doporučila mi hotel Ogar¹. Proč ne.

Bez problémů jsem se ubytoval, pokoj byl jednoduše, ale moderně vybavený a dokonale čistý. Z malého balkónu šlo snadno přeskočit na střechnu nižší hospodářské přístavby hotelu. Jednoduše, pokud člověku nevadilo pět metrů vertikálního převýšení a tři metry horizontální vzdálenosti. Mně ne.

Na oběd jsem zamířil do jedné z restaurací na náměstí. Pamatoval jsem si, že dříve měla polovina domů popraskanou a padající omítku, staré okenní rámy a žulovými kostkami, jimiž bylo náměstí dlážděno, prorůstala na mnoha místech tráva. Také jich spousta chyběla. Dnes bylo náměstí jako ze škatulky, důkaz prosperity a dobrých časů.

Cestou jsem se zastavil v telefonní budce, ve které jsem překvapivě našel telefonní seznam. Lokální mutaci komerčního telefonního seznamu. To mi ulehčilo práci. Vypsal jsem si čísla na všechna jména, co jsem si pamatoval. Čísla na řezníky, automechaniky, dopravce, to byla povolání, která nám šla. Dříve jsme byli pastevci, rasové, hajní. Ale časy se mění, dokázali jsme se přizpůsobit.

Steak tady uměli lépe než ve Skotsku, dal jsem si dva a k nim tři piva. Kdyby se mě před dvěma dny nepokusilo zabít vražedné komando, mohl bych si představovat, že jsem opravdu na dovolené.

U baru se mihla hezká žena, sportovně oblečená, jako by se právě vrátila z procházky po kopcích. Prohodila s číšníkem pár slov a pak zase

---

1 Ogar – ve valašském nářečí chlapec, hoch, synek.

zmizela. Byla hezká způsobem, jaký se mi vždy líbil. Úsporné pohyby, v nichž se skrývalo vědomí vlastní kondice, sem a tam okořeněné stopou ženskosti. Tou ale po dobu návštěvy restaurace šetřila. To se mi také líbilo. Její vlasy měly barvu zralých kaštanů. Těch, co dopadnou na zem a právě se vyloupnou ze zralé zelené slupky, jejíž ostny ještě pořádně píchají. Kaštiny jsem nesbíral – zatracené vzpomínky.

Do hotelu jsem se nevracel přímou cestou, ale prošel jsem se po městečku. Hledal jsem místa, kde dříve členové smečky bydleli. Staré domy většinou zmizely a nahradily je malé řadovky se zahrádkami, na mnoha místech o poznání luxusnější vilky utopené v zeleni. Jména na zvoncích mi nic neříkala. Musel jsem se spolehnout na adresy z telefonního seznamu. Škoda, že mi Evelyn neposkytla víc vodítek, ale asi neměla moc času. A určitě byla ve stresu.

Na pokoji jsem se připojil na web, prohlédl si stránky města a hledal zejména odkazy na místní podnikatele včetně inzerce. Kupodivu jsem nenašel žádné webové stránky živnostníků, které jsem si opsal z telefonního seznamu. To bylo hodně divné. V místní inzerci to už bylo jiné. Řeznictví Vlk nabízelo k prodeji starší dodávku. Řeznictví Vlk. Dříve jsme se s řezníky snažili spřátelit, dnes jsme se jimi sami stávali. Do Bořivoje Vlka bych to sice neřekl, měl jsem ho za někoho, kdo má v blízkosti syrového masa problémy se sebovládáním, ale asi se změnil. Nebo živnost vlastnil jeho syn, čas běžel a já byl pryč hodně dlouho.

Začal jsem v inzertních stránkách pátrat systematicky a hledal jsem jakoukoliv další zmínku o Vlkovi, Rysových a dalších příjmeních smečky. Až na dva hodně staré inzeráty jsem neobjevil nic. Paměť webových vyhledávačů mi prozradila, že ještě nedávno existovaly webové stránky řeznictví Vlk a syn, nebo autoservisu Kolo-hnát. Jenomže všechny byly nedávno zrušeny. Nechtěl jsem pátrat podrobněji. Ve světě internetu jsem nebyl profesionálem a měl jsem strach, abych na sebe neupozornil.

Odsunul jsem notebook a narovnal se, až mi zapraskalo v páteři. Potřeboval jsem si pořádně promyslet jak dál. A také jsem se potřeboval protáhnout. Posledních pár dní cestování busem, letadlem a pak zase busem mi dalo zabrat.

Na recepci jsem se přeptal na slušné fitness centrum, do tašky

vložil cvičební úbor, přihodil hotelové mýdélko, ručníky a vyrazil jsem.

Fitness centrum, jehož stavba byla sponzorována firmou Health Care Ltd., jak hrdě hlásala bronzová plaketa u vstupu, se nacházelo v jedné z ulic končících na okraji městečka výhledem přímo do strmých strání a lesů. Louky byly pečlivě posečené a i lesy o pár stovek metrů výš vypadaly lépe a zdravěji, než jsem si pamatoval.

Vůbec všechno tady bylo hezčí. Jediné, co smrdělo, byl dopis od Evelyn. A to, že smečka zmizela. Alespoň to tak zatím vypadalo.

Fitness centrum se skládalo ze dvou squashových kurtů, tělocvičny pro aerobic a haly zaplněné cyklistickými a veslařskými simulátory. Posilovna vypadala malá a zastrčená, ale zdání klamalo. Činek a hlavně závaží v ní bylo dost, a všechno od renomované firmy, kde člověk nemusel mít obavu, že mu pětadvacetikilový kotouč spadne na hlavu.

„Budete chtít dopomocť?“ zeptal se mě holohlavý chlapík okolo metru pětasedmdesát s rameny tak širokými, že spoustou dveří musel chodit bokem.

„Ne, díky. Jen se potřebuji protáhnout,“ odmítl jsem.

Měl jsem na sobě volné tepláky a ještě volnější triko, ale ani tak jsem nedokázal zakrýt, že nejsem zrovna drobek.

„Rozumím, ale kdyby něco, rád vám pomůžu, je to moje práce.“

„Jasně.“

A taky vypadal na to, že hardcore silový trénink je jeho koníček. Možná kůň.

Posilovna byla prázdná, jak jsem v páteční večer očekával. To bylo dobře – znamenalo to, že si mohu doopravdy zacvičit.

Nemám rád simulátory, omezují pohyb, tak nějak ho degradují a berou mi potěšení z něj. Začal jsem pomalým protahováním trochu připomínajícím asijské wušu, pak jsem přešel do stále rychlejšího a razantnějšího stínového boxu. Skončil jsem, až jsem nestačil s dechem. To mi sebralo pětatřicet minut a tričko jsem mohl ždímat. Převlékl jsem se do druhého a naložil si na olympijskou činku všechny kotouče, co na stojanu měli, a přidal dva ze stroje na posilování nohou. Sundal jsem ji ze stojanů, začal výpady, pak přešel k přemísťování na prsa, potom trénoval výrazy do vzpažení, a až

když jsem toho měl plné zuby, vrátil jsem ji do stojanů a dal si tři rychlé série po dvaceti opakováních na benchpress.

Opět zadýchaný jsem se posadil na lavičku.

„To chcete zkusit?“

Slyšel jsem ho přicházet, odpověď jsem měl připravenou.

„Právě jsem pro vás chtěl zajít. Dnes se mi dařilo, chtěl bych to prubnout,“ řekl jsem.

Viděl jsem, jak váhu počítá.

„Je to dvě stě dvacet kilo,“ opáčil. „Málokdo je tak silný, jak vypadá, vy zřejmě ano.“

Postavil se k lavičce, aby mi mohl pomoci, pokud bych to potřeboval.

„Chcete to nadhodit?“

„Raději jo,“ využil jsem jeho nabídku.

S jeho mírnou dopomocí jsem nasimuloval dvě opakování.

„Jste fakt dobřej,“ přikývl s uznáním.

Nebyl jsem rád, že mě přistihl, ale doufal jsem, že se mi to podařilo sehrát dobře.

„Už jsem skončil, dám si jen patnáct minut na rotopedu.“

Ne, že by se mi chtělo, ale čekalo se to, a on přikývl, že rozumí.

V sekci aerobních strojů jsem potkal kaštanovou ženu z restaurace. Na uších měla sluchátka a šlapala jako o život. Se zavřenýma očima.

Otevřela je a přistihla mě, že si ji prohlížím.

„Ha, dobrý den,“ pozdravila mě.

Odpovědět jsem zvládl bez zakoktání. Líbila se mi, zatraceně se mi líbila. Přitahovala mě, a to mě znervózňovalo. Na něco takového jsem nebyl zvyklý.

I když jsem to původně vůbec neměl v úmyslu, pustil jsem běhací pás a vyhoupnul se na něj, přitom jsem si uvědomil, že si mě pořád prohlíží tak, abych to neviděl. Já se snažil o totéž.

Později jsme se potkali u fit baru. Měla na sobě džíny, kotníkové boty na polovysokém podpatku a sportovní úpletové triko, které by v jiném prostředí působilo nepatřičně – nebo spíš vyzývavě. Prsa měla spíš menší, uvědomil jsem si, že i na cyklotrenažeru měla jen elastickou sportovní podprsenku.

„Docele jste si dal do těla,“ navázala konverzaci.